

A SASEA PORUNCA

de Balin Feri

Într-o noapte adîncă, într-o noapte grea, la poarta lumii bătea cineva. Gîndul, setea de a trăi, dar mai ales nevoia de răzbunare îl forța să insiste. Nu-și putea folosi corpul, din el nu rămăsese decît o mîină de cenușă, însă o voință puternică găsește mereu soluții. Un gînd îi cerea să rabde, să aștepte, un altul îl îmboldea să se întoarcă. A încercat un corp lăsat viermilor și a urlat la doi metri sub pămînt. A împins capacul sicriului multă vreme, dar fără succes, scîndurile de stejar rezistau. Simțea cum viermii își croiesc drum prin carnea sa rece, percepea și bezna din jur, dar numai ca pe un giulgiu de catifea care îl trăgea parcă înapoi spre neființă. Disperat, a încercat să-și croiască drum la suprafață cu unghiile însă degetele cu tendoanele putrede nu-l ajutau, simțea durerea, dar parcă era a altcuiva, chinul cel mare venea din gîndul inevitabilității întoarcerii în moarte. Încet s-a întors pe burtă și a încercat așa să împingă capacul. Tot fără succes, așa că a mai urlat pentru o ultimă dată din toți rărunchii, a scuiat viermele care din plămîni îi ajunsese în gură, apoi a părăsit acel corp. Îl aștepta locul lipsit de dimensiuni, redevenise un punct suspendat în gol. Nu exista sus și jos, nici înainte sau înapoi, cum nu mai avea un corp și nici nu exista nimic altceva în acel univers exceptînd gîndul său, nu avea nici un sistem de referință. Poate stătea suspendat ori poate se mișca, nu avea cum să-și dea seama. Tot ce știa era faptul că, deși murise, îi rămăsese capacitatea de a gîndi.

Da, mai era ceva în afara sinelui imaterial. Chemarea. Auzi iarăși vocea. Nu, nu, încă nu. Nu voia să plece, nu încă, nu pînă nu se răzbună, nu pînă nu își încheie toate socotelile cu cel care i-a luat viața. Știa că are de așteptat încă un ciclu complet, dar ar fi așteptat și o veșnicie. O dată la 28 de zile pe cerul nopții nu răsărea luna și acelea erau nopțile lui. Nopti cu cer de plumb, cu sunete estompate, de animal ce pășește spre viitoarea sa victimă. Aștepta ocazia și odată cu trecerea timpului ura sa a devenit mai profundă, și-a întins aripile-i negre pînă a cuprins întreaga lume, jura din oră în oră să ucidă orice-i viu, să se hrănească cu groaza celor ce simt cum viața li se scurge din trup, să-și potolească setea de răzbunare cu orice moarte, pînă reușește să ajungă și la descendenții celui care i-a luat viața. Pînă nu rămîne nici unul viu dintre cei care sînt sînge din sîngele ăluia. Aștepta. În lume se scurgeau secunde, minute, zile și nopți. Cei vii își trăiau viețile, pe cînd el era închis undeva între cer și pămînt, prins între rai și iad.

Pentru el treceau milenii între două secunde consecutive ale omenirii și fiecare 28 de zile însemnau un infinit. Cînd se putea întrupa într-un corp era sfîrșitul veșniciei. Așteptînd, înnebunise. Gîndurile s-au diluat, omenescul s-a uitat, nu exista bine sau rău, rămăsese doar dorința imperativă de a ucide.

*

Nea Ion mergea îngîndurat spre casă. Își ținea privirea îndreptată spre pămînt în timp ce pașii îl purtau pe drumul cunoscut. Alături, la fel de tăcut, dar nu cît bătrînul

de îngîndurat, pășea Ionică, fiul lui nea Ion. Se întorceau de la muncă și ca de atîtea ori scurtaseră drumul luînd-o prin cimitir. Atunci cînd Ionică s-a văzut pus pentru prima oară în situația de a trece prin cimitir alături de tatăl său, nu avea încă zece ani. Nu era speriat, dar o reținere oarecare tot avea, așa că întrebuse dacă nu ar putea merge pe drumul mai lung. Nea Ion se opri, își privise copilul în ochi, zise doar că “morții cu morții, vii cu vii”, apoi își reluă drumul. Copilul înțelese că nu are de ce se teme și, în timp, ajunsese să meargă la fel de liniștit printre cruci ca pe ulița satului. Nici nu se întîmplase vreodată ceva neobișnuit cînd traversau cimitirul, cel puțin nu din cauza celor îngropați. O singură dată, în urmă cu doi ani, prin noiembrie, au tăiat-o la fugă, însă din cauza lupilor. Ăștia ieșiseră din pădure mînați de foame și se luară pe urmele lor.

Cînd ajunseră în vîrfurile dealului, de unde începea cimitirul, își dădură seama că vor fi ajunși înainte de a intra în sat, așa că fugiră printre cruci pînă la bradul bătrîn, singurul copac din zonă în care se puteau urca. Stătură atunci pînă dimineața printre crengi cu lupii urlînd sub ei și de atunci nu plecau să-și facă rondul prin pădure fără Bozgor, enormul ciobănesc mioritic.

Cîinele, fie că rămînea în urmă, fie că le-o lua înainte, era mereu la datorie cînd era nevoie și îi avertiza din timp, indiferent dacă era om sau animal cel cu care li se intersecta drumul. Numele de Bozgor i-a fost dat de nenea Laci, vecinul lor și cel mai bun prieten a lui nea Ion. Cum nea Ion îl necăjea zicîndu-i în glumă Bozgor, într-o zi acesta se ridică de pe scaun și ieși din casă fără să salute. Se întoarse după nici zece minute aducînd ghemotocul de cîine. Îl puse jos și

zise că „ăsta-i Bozgor, și de acum încolo e parte din familia ta, române“. Dar a fost tare demult și asta, ciobănescul de la nici două kilograme cât avuse, a ajuns între timp la mai bine de cincizeci. Acum rămase în urmă deoarece simțise mirosul unei vulpi lîngă o gaură din malul râului.

Oamenii îl lăsară să-și facă numărul constînd din mîrîituri amenințătoare, știau că se plictisește curînd și-i ajunge din urmă. Nu se așteptau însă să vină val-vîrtej, dar mai ales să-l audă hăulind. Nici măcar să latre nu obișnuia, acum însă făcea ca un lup. Blana i se zburlise pe ceafă, coada și-o ținea între picioare ca pe vremea cînd, mic cățel fiind, se speria de cîinii mai mari. Urlase îndelung în noapte, apoi se lipise strîns de picioarele lui nea Ion, căutînd parcă protecția. Acesta îl împinse din drumul său.

— Ce-ai, drace, te-a mușcat vulpea și ai turbat? Așa un cîine mare și...

— Taci! îl întrerupse Ionică.

Nea Ion se pregătea să-i tragă un dos de palmă flăcăului pentru neobrazarea de a-i spune lui să tacă, dar mîna îi înțepeni în aer. În liniștea de moment se auzi clar un geamăt. Nu se vedea însă nicăieri nimeni și sunetul se azea înfundat, de parcă ar fi venit din pămînt. Bozgor se refugie tremurînd în spatele lor și nea Ion constată cu surprindere că i se scoală căciula. Ascultă atent, dar nu se mai auzi nimic, apoi, chiar cînd să pornescă la drum, un hîrșîit îl făcu să stea locului.

— Tată, tu auzi?

— Aud. Nu știu ce-o fi, dar dacă Bozgor e speriat atunci nu-i a bună. Fugi.

Cînd a terminat de vorbit se auzi un urlet ca de fiară. Sîngele le înghețase în vene și nu se putură mișca din loc. Fără nici cel mai mic dubiu, urletul se auzi de sub pamînt, mai exact din mormîntul din fața lor, de acolo unde cu numai trei săptămîni înainte îl înmormîntaseră pe nea Laci, după ce îl lovise calul cu copita în cap. Cei doi stătură multă vreme nemișcați, le era teamă pînă și să respire pentru a nu atrage atenția. Cîinele în schimb fugise cu coada între picioare și nu se opri decît în curte, și acolo se ascunse, sub cotețul găinilor, iar nea Ion, după aproape două ore, cînd ajunseră și ei acasă, abia îl putu convinge să iasă.

A doua zi, dis de dimineată, cei doi s-au dus la părintele Gruia, preotul satului. I-au povestit tot ce pățiseră, acesta i-a ascultat, apoi a încercat să-i convingă că așa ceva nu există. Nu era însă nici el prea convins și i se păru cel puțin ciudat să încerce să-l convingă pe nea Ion că morții nu se întorc, mai ales că pe acesta îl știa tot satul ca fiind sceptic, nu doar în privința fantomelor, a spiritelor rele, ci chiar și în existența unui suflet nemuritor. Totuși se lansă într-o explicație întortocheată despre cum a rînduit Dumnezeu lumea, dar nea Ion nu avu răbdarea să-l asculte.

— Lasă-l, dom' părinte, pe Dumnezeu în pace, și nu-mi ține predici. Dacă asta voiam să aud veneam duminică la slujbă. Eu vreau să știu dacă ești dispus să vii pînă la cimitir. Mai luăm doi-trei oameni și-l dezgropăm pe Laci. Eu nu halucinez și nu cred în prostii, așa că nu mă duce cu vorba. Simplu și direct: ori da, ori ba.

Părintele dădu din cap nemulțumit. Greu de discutat cu țăranii ăștia căpoși.

— Nea Ioane, matale vrei necazuri. Unde crezi că trăim, în evul mediu? Ni se nazărește și dezgropăm morții? Nu vrei să-i înfigi și o țeapa în inimă?

— Nu vreau, dar dacă trebuie, o fac. Necazuri voi avea numai dacă se află, nu trebuie să știe nimeni. Ne ducem, ne facem treaba. Dacă Laci e cum l-am lăsat, îl îngropăm la loc și tăcem din gură. Dacă ni se pare că-i ceva în neregulă încercăm să facem ce trebuie. Oare ajută treaba cu țeapa?

— Ai înnebunit nea Ioane. Îți lipsește ție o acuzație de profanare? Dar treaba ta ce faci. Eu ți-am zis că nu-i bine, de venit nu vin, eu în așa ceva nu mă bag.

Nea Ion a mai stat o clipă gîndindu-se dacă are sens să insiste, apoi a dat nemulțumit din mîină.

— Halal ajutor ne ești, părinte, cînd avem nevoie de dumneata... Dar asta e, ne-om descurca noi si fără matale. No, zîua bună!

Se duse direct la crîșma lui Sandu. Înăuntru, deși nu se făcuse încă ora zece, erau deja cîțiva clienți. La masa din mijloc stăteau un băiat și o fată cu cîte o cană de cafea în față. Nu erau de prin părțile locului, trebuie să fi venit cu mașina aia neagră din față, se gîndi nea Ion. În colț, sprijinit de perete cum stătea de obicei, îl văzu pe Grigore. Ăsta, pentru o cinzeacă de votcă, l-ar fi ajutat. Numai că tot pentru o cinzeacă ar fi povestit tuturor. Își dădu seama că nu-i la locul potrivit, aici nu găsea la ora asta oameni de treabă, în plus cine știe cine i-ar fi putut auzi. Ieși din crîsmă și porni spre

casă cînd îi veni ideea potrivită. Omul ideal pentru treaba asta era Imre, fratele lui Laci.

Știa să-și țină gura cînd era cazul, și nici nu se speria de umbra sa. Numai să fie dispus...

Imre l-a ascultat pînă la capăt fără să spună nimic, nici un cuvînt. S-a ridicat de două ori de la masă, o dată să-și ia țigările de pe marginea geamului, apoi pentru a scoate o sticlă de vin de sub pat. Cînd termină nea Ion, fratele lui Laci stătea cu ochii mari și părea destul de marcat de cele auzite.

— De asta l-am visat azi noapte? Se făcea că eram copii încă și el era plin de niște bube negre...

— Mai știi? Poate voia să ceară ajutor și de aia ți s-a arătat.

— O fi, măi loane, dar ce mai putem face noi pentru el dac-o murit?

— Nu știu dacă pentru el. Dar cred că ceva nu-i în regulă acolo, poate chiar există o lume de dincolo, cum zice părintele, și el nu-și găsește drumul. Habar n-am ce-o fi, dar după sperietura de azi noapte eu nu-mi găsesc liniștea pîna nu mă conving că Laci e mort de-a binelea.

Au discutat mult și bine, pînă la urmă căzură de acord să meargă doar ei doi, peste vreo trei zile, pe înserate. Eventual să-l ia cu ei pe Ionică.

*

Sandu era un om corect, cel puțin așa îl considerau toți din sat. Era dispus să ajute pe oricine, oricînd, și ce zicea

aia făcea, numai că avea și un defect mare. Nu suporta să fie contrazis, iar cînd se întîmpla una ca asta atunci se pierdea cu firea și sărea la bătaie. Cum avea pe puțin suta de kile trebuia să se gîndească omul de două ori înainte de a-l supăra o dată. Nici nu era în tot satul nimeni care să se ia în gură cu el, dar, după cum se știe, fiecare își găsește nașul.

El și-l găsisese în persoana lui Marton, un ungur care stătea în celălalt capăt al satului. Ăsta, deși nu avea nici pe departe gabaritul lui Sandu, nu știa ce-i aia frică. Era trecut deja de cincizeci, făcuse și războiul și văzuse destui oameni morți cît să nu pună prea mare preț pe viața nimănu. Spre deosebire de Sandu, nu-și pierdea controlul, din contră, rămînea mereu lucid, calm și calculat. Dar nu-i placea să se tragă cu el de șireturi niște mucoși. În astfel de situații încerca să aplaneze conflictul, dacă reușea, bine, dacă nu, atunci adversarul avea ce regreta. Nea Marton nu se bătea și nu dăduse în toată viața lui nici măcar o palmă, nimănu. După cum obișnuia să zică, numa' muierile se smucesc de păr și își dau palme, un bărbat trebuie să fie hotărît, dom'le, ăla să pună mîna pe brișcă cînd îi cazul.

A avut și probleme o dată din cauza felului său de a fi. Niște tineri aflați în trecere prin sat, fiind vreo șase, și-au permis să facă mișto de lume. Pîna se nimeri și nea Marton cu soția pe acolo. Veneau de la biserică și, cînd să treacă pe lîngă grupul ce căuta scandal cu lumînarea, unul se băgă cu umărul în soția lui nea Marton. Acesta se opri și-l rugă frumos pe tînăr să-și ceară scuze. Ăsta avu însă o altă idee. Se gîndi că fiind vorba de un singur bărbat, trecut și ăsta binișor de tinerețe, cu siguranță nu va înfrunta șase tineri. Făcu greșeala de a-i trage o palmă lui nea Marton.

Rezultatul pe de-a întregul s-a aflat abia după câțiva ani, la proces. Bătrînul băgase în spital cinci din cei șase și singurul care scăpase fără să poarte copci o vreme fu cel care fugise din timp. După multă tergiversare l-au achitat pe nea Marton, nu el începuse încăierarea, fusese și singur, dar l-a ajutat mai ales faptul că avusese grijă cum taie, numai mîini și picioare, așa că nu prea se putea vorbi de tentativă de omor. A fost chemat de cîteva ori și după aceea pentru interogatorii, nu de alta, dar cuiva i se păru curios ca un țaran oarecare să aibă suficiente cunoștințe de anatomie cît să taie strict numai în mușchi, fără să atingă nici o arteră.

Sandu se luă de cîteva ori de nea Marton, acesta însă nu-și pierduse răbdarea, reușind de fiecare dată să-l calmeze. O singură dată își permise Sandu să-l împingă, atunci însă își dădu seama la timp că e bai mare și, cu toată rușinea, fugise din crîșmă și nu se oprise decît acasă. Ungurul îl lăsase în pace și la următoarea lor întîlnire se purtă de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

La un moment dat au apărut însă problemele serioase. Murise un bătrîn și singurii descendenți ai acestuia, deși foarte îndepărtați, erau Sandu și Catalina, soția lui nea Marton. Moșu n-a avut mare lucru, cu excepția unei parcele de pămînt la marginea pădurii, în locul numit dealu' lui Posac, acolo unde plantase vie și de unde scotea anual mai bine de o mie de litri de sculău, cum denumiseră țăranii vinul roșu. Ei bine, via asta o pretindeau amîndoi. După multe scandaluri, mai mult între soția lui nea Marton și Sandu, au ajuns la tribunal. Aici i s-a dat dreptate Catalinei și nea Marton a făcut imediat un gard de jur-împrejurul viei. Ceea ce îl irită pe Sandu mai ceva decît pierderea

perocesului. Păi ce credea unguru' ăsta, că el sau oricine altcineva s-ar preta la a-i fura din struguri? No las că nu rămîn lucrurile așa. Își luă toporul, se duse și tăie toți butucii din rădăcină într-o noapte. Știa toată lumea că numa' el a putut fi, dar nu era nici o dovadă. Nea Marton i-a dat pace, cu prostu' să nu-ți pui mintea. Se duse și plantă alt soi de struguri, nu pentru a face vin, ci pentru a duce la piață, un soi de struguri de masă, ceva numit Regina. După trei ani, cînd se arătă prima recoltă, Sandu înverzi de ciudă. De pe butuci atîrnau numai ciorchini ce depășeau bine kilu' și oricît s-a uitat prin gard n-a văzut nici măcar o boabă stricată. De parcă pînă și natura voia să-i facă în ciudă. Atunci se nimeri și nea Marton pe acolo. Îl văzu pe Sandu, îl salută cu " Zîua bună, vecine!", apoi îl pofti să adune cîteva kile pentru a duce la copii. Cum ăsta nici nu-i răspunse la salut și nici nu se clinti de lîngă gard, tot el fu cel care îi vorbi.

— Hai, măi Sandule, nu fi copil. Doar unde-i lege nu-i tocmeală, crezi că dacă nu se cuvenea Catalinei pamîntu' ăsta i-ar fi dat legea dreptate? Dacă vrei neaparat să ai vie, eu ți-l vînd ieftin, numa' să se gate odată tărășenia asta.

Între timp nea Marton deschise poarta, luă un coș și începu să adune ciorchinii cei mai frumoși. Cînd îl umplu se duse și i-l întinse lui Sandu. ăsta nu schiță nici un gest, așa că puse jos coșul în fața lui și se întoarse să-și vadă de treabă.

— Mi-ai vinde ce-i al meu, așa-i, boșorogule? Crezi că am nevoie de pomană din ce mi se cuvine?

Nea Marton nici măcar nu se întoarse din drum, cînd n-ai cu cine n-ai... Însă acest lucru îl scoase din minți pe Sandu, sări la bătrîn și-l pocni cu pumnul peste ureche. De

cum căzu, îi trase cîteva picioare, apoi se așeză peste el și-i mai dădu cîteva pumni în figură. Apoi se opri dezorientat cînd își dădu seama că bătrînul nu încercase deloc să se apere. Îi puse mîna la gît, nu mai avea puls. Începu să-l scuture, dar degeaba. Văzu în final urma ce se învinețea la tîmpla ăstuia. De cum îl lovise prima oară, acesta căzuse peste o piatră și murise probabil în timp ce el îi trăgea picioare. Primul impuls al lui a fost să fugă de acolo. Apoi se gîndi mai bine. Nu voia să sfîrșească în pușcărie. Așa că luă mortul în spinare și intră cu el în pădure. Nu-l văzu nimeni. Îl duse pînă nu mai putu, se odihni și își continuă drumul. Pînă după-amiaza pe la cinci reuși să traverseze întreaga pădure cu mortul în spate, vreo 12-13 kilometri. Aici îl ascunse într-o căpiță de fîn, apoi ieși la șosea, merse pînă în oraș și-l caută pe Tomi, fratele lui. Acesta îl duse acasă cu mașina și-l lăsă la marginea satului. Între timp Sandu îi povesti tot și-i spuse și unde ascunsese cadavrul. Așa că Tomi se duse, luă mortul și-l transportă cu mașina la serviciul său. Lucra la crematoriul orașului.

Pe nea Marton l-au căutat sătenii cîteva zile, apoi soția i-a anunțat dispariția, l-a căutat și poliția, au făcut anchetă, dar degeaba. Nea Marton nu a mai fost găsit niciodată.

*

La doi ani după dispariția lui nea Marton, Imre și nea Ion mergeau către cimitir. Hîrlețul și lopata le căra Ionică, precum și sticla de tărie, asta pentru curaj. Imre ducea o țepușă ascuțită și funia încolăcită pe braț.

De cum intrară în cimitir îi lovi liniștea ieșită din comun. Parcă lumea normală ar fi fost înlocuită de una bizară, fără sunete. Înainte adia încetișor vîntul, acum se potolise și asta de ziceai că nu voia să mai foșnească printre crengi și iarbă. Cerul se acoperise de stele tremurînde, speriate și ele de intenția celor trei. Pămîntul, vechiul prieten, înghițea sunetele pașilor și dinspre rîulețul îndepărtat se revărsau fuioare de ceață lăptoasă. Deși era abia începutul lui septembrie oamenii simțeau deja în oase colții viitoareii ierni. Ionică se miră de propriile-i picioare care se porniră a tremura de parcă ar fi fost niște animale ciudate scăpate de sub control. Imre tresărea din cînd în cînd și se oprea locului scrutînd întunericul din față cu ochii holbați, apoi se întorcea brusc sub impulsul senzației unor lungi mîini osoase ce se întindeau dinspre umbrele depășite, cu intenția de a-l apuca de ceafă. Doar nea Ion era neatins de temeri, el continua să pășească înainte fără să privească nici în stînga, nici în dreapta. De n-ar fi fost el, ceilalți doi ar fi făcut cale întoarsă încă de la marginea cimitirului, așa însă continuau să-i pășească pe urme. Ionică se gîndea la Bozgor. Au vrut să-l ia cu ei, dar n-a fost chip să-l poată scoate din curte. De două ori îl tîrîseră pînă la poartă trăgîndu-l de lesă, însă de fiecare dată cîinele reușise să scape și să se ascundă prin fundul curții. Poate avea vreo presimțire, ori Dumnezeu știe ce. Ionică prefera să fie oriunde în altă parte. Îl bătea gîndul să le propună celorlalți să se întoarcă acasă, dar poate ar fi părut laș în ochii lor, așa că tăcu și se forță să meargă înainte.

Se opriă lîngă mormîntul lui Laci. Dădură din mîină în mîină sticla și luară cîte o gură de tărie. Apoi nea Ion își scuipă în palmă și apucă hîrlețul cu ambele mîini.

— Dumnezeu să ne ierte și să ne ajute!

Ceialți doi nu scoaseră nici un cuvînt, remarcaseră răgușeala neobișnuită ce se înstăpînise peste vocea lui nea Ion, dar nu simțiră nevoia să facă nici o observație. Imre luă lopata în mîină și se așeză de cealaltă parte a mormîntului. Apoi nea Ion înfipse cazmaua. În clipa aceea, dispre sat, se auzi un dangăt de clopot. Unul singur, puternic ca un tunet, se rostogoli peste morminte, dealuri și se întoarse sub formă de ecou de la marginea pădurii. Cei trei se priviră cîteva clipe, apoi nea Ion ridică din umeri.

— S-o fi îmbătat iară Costache. Țsta, cînd bea, în loc să se culce se cațără în clopotniță și stă acolo cu huhurezii. Hai să-i dăm bice, că ne prinde crăciunul pe-aici.

Săpară fără să vorbească vreo două ore. Se opriă de cîteva ori cît să mai ia cîte o gură de tărie, apoi se băgară iar în groapă. Pămîntul încă nu apucase să se îndesească și se lua ușor la lopată, așa că avansau bine. Era tocmai Ionică în groapă cînd lopata se lovi de capacul sicriului. Se sperie pe moment, apoi se concentără pe ce are de făcut și continuă să scoată pămîntul. Cînd sicriul fu eliberat suficient, petrecură funia pe sub el, îl legară la ambele capete și ieșiră din groapă. S-au chinuit rău pînă au tras sicriul afară, chiar era să-l scape o dată, dar pîna la urmă l-au urcat la suprafață. Nea Ion luă hîrlețul și cu lama ăștuia forță capacul. Îl răsturnă alături de sicriu, apoi își scoase iute batista pentru a și-o pune la nas. Puțea a mortăciune. Imre scoase o lanternă din buzunar și

lumină interiorul sicriului. Ceea ce văzură îi făcu să li se taie respirația. Mortul stătea întors pe burtă, deasupra hainelor răvășite se târau câțiva viermi, mâinile nu-i mai stăteau împreunate peste piept ci îi erau îndoite, cu palmele la nivelul umerilor de parcă tocmai ar fi vrut să se ridice în picioare. Pe interiorul capacului se vedeau lungi urme maronii, scrijelite de niște gheare ascuțite ori de niște unghii crescute după moarte. Nea Ion reuși să-și înfrîneze pornirea de a o lua la fugă, doar pentru atît timp cît să înfigă țepușa în spatele mortului. Simți cum pătrunde lemnul în carnea moartă, simți și cum cedează o coastă și se rupe, apoi toate astea deveniră prea mult și pentru el. Înfrigurat, luă hîrlețul sub braț și se postă lîngă Ionică. La lumina dată de lanternă văzură cum corpul este străbătut de un spasm, cum se îndoiaie picioarele din genunchi și cum mortul dă să se ridice. În clipa aceea luna depăși vîrfurile copacilor și își aruncă primele raze în interiorul sicriului. Corpul înțepeni în poziția aceea, iar cei trei oameni fugiră înnebuniți către sat.

Imre îi rugă pe ceilalți doi să-l conducă pînă acasă, era atît de speriat încît îi era teamă să rămîină singur chiar și pe strada luminată de becuri.

*

Era liniște pe străzi. Pînă și traficul înnebunitor de peste zi încetase aproape în totalitate. Trecuseră deja și ultimele autobuze ducînd muncitorii spre casă, tramvaiele își încetară huruitul pe șine și pînă și cîinii vagabonzi își căutară ascunziș. Fiind prima zăpadă ce se așternea peste oraș, Tomi s-ar fi așteptat ca străzile să fie pline de copii

entuziaști, de tineri care se plimbă și privesc zîmbitor fulgii, de îndrăgostiți care să se oprească uneori pentru a se săruta. În loc de asta, nimeni, nicăieri. Nici măcar nu era frig. Oamenii preferau totuși liniștea căminului. În orice caz, nici el n-ar fi ieșit afară de n-ar fi trebuit să mergă la serviciu. Cadavrele care-l așteptau cumiți, fiecare în propriul sicriu, nu erau nerăbdătoare să fie incinerate, dar treaba trebuia făcută. Cei vii nu erau la fel de răbdători, așa că n-ar fi acceptat în locul urnei cu cenușă o explicație cum că a nins și el n-a avut chef de mers la muncă. Atunci cînd se angajase, atras de salariul bun, se înfiora la vederea cadavrelor și deseori își spusese că se lasă de meseria asta. Apoi se obișnuie să nu mai privească toate acele corpuri neînsufletește ca fiind oameni, ci ca simple obiecte oarecare. În timp ajunsese chiar să prefere compania ăstora, se simțea mult mai în largul lui între morți decît printre oameni, ăștia nu mai aveau opinii, nu-l contraziceau, dar, mai ales, nu-l priveau cu repulsie și nici nu-l făceau să simtă că-i disprețuit.

Ajuns la serviciu se schimbă în hainele de lucru, reglă intensitatea flăcărilor, așeză primul cadavru pe cărucior și-l împinse în cuptor. Închise ușa, verifică să fie corpul în mijlocul flăcărilor, se duse apoi și dădu drumul la televizor. Se așeză comod și ascultă știrile. La un moment dat luă fișele celor morți și le citi. De la un timp începuse să colecționeze felurile de a muri. Pînă nu se angajase, niciodată nu s-ar fi gîndit că din atîtea motive și prin atîtea feluri pot pleca oamenii pe lumea ailaltă. De la un timp rar mai apărea ceva nou, dar el continua să verifice atent. Acum avea șase cadavre. Primul, cel pe care deja îl puse în lucru, avea 68 de

ani și murise de cancer. Mai avea trei bărbați și două femei. Unul dintre bărbați murise de o afecțiune a ficatului, celălalt căzuse de pe schelă, iar ultimul își găsi sfârșitul într-un accident auto. Numele de familie al acestuia coincidea cu numele uneia dintre victime, moartă și ea tot în accident. El avea 42 de ani, ea 15, așa că, probabil, erau tată și fiică. Se ridică în picioare și se duse lângă sicrie. Bărbatul era desfigurat, plin de tăieturi pe față, așa că nu încăpea îndoială în privința cauzei morții, trecuse prin parbriz și se izbise mortal ori de asfalt, ori de mașina cealaltă. Era un bărbat masiv, numai mușchi. Păcat de el... Fiica ăstuia nu prezenta nici o urmă de rană. Nu putu să nu observe că a fost frumoasă. Deși avea doar 15 ani, era dezvoltată "sănătos". Se duse și caută în acte motivul morții. Îi intrase o tijă metalică în cap prin ceafă și i se oprise în creier. "Mda... se poate muri din așa ceva". Se întoarse lângă sicriul ei și o privi îndelung. "Da, dom'le, tânără și bună în draci, sîni enormi, cu sfîrcuri roz, picioare lungi și o păsărică perfect epilată. Mare păcat, mare. Să ai 15 ani, să arăți așa și să mori stupid într-un accident, fără să te fi bucurat de viață. Dar mai ales fără să ferecești o grămadă de bărbați. Că la cît părea de sănătoasă ar fi făcut față". Tomi nu-și putu dezlipi ochii de la goliciunea fetei, apoi îi trecu un nou gînd prin cap. "Oare i-o fi proptit-o careva? Că așa ceva nu se iartă, dacă o prinzi dornică. Sigur că o mînca..." Se duse și împinse zăvorul la ușa de la intrare, nu ar fi vrut să fie deranjat în timp ce verifica virginitatea moartei. Își puse mănușile de latex, îi îndepărtă picioarele scoțîndu-le din sicriu și privi în interiorul ei. Își simți erecția și se mîngîie prin pantaloni cu mîna stîngă, în timp ce introduse două degete ale celeilalte mîini în vaginul moartei. "Ți-or tras-o, tîrfă, pînă te-ai căcat pe tine." Își dădu jos

mănușile și își scoase penisul întărit. Începu să se masturbeze stînd la capătul sicriului ei. Un foșnet îl făcu să se întoarcă spre sicriul de alături. Ceea ce văzu îi omorî erecția de parcă nici n-ar fi fost și-i ridică tot părul către cer. Tatăl fetei, mort și desfigurat cum era, se ridicase în fund. Își întoarse capul spre el și-l privi cu ochi lipsiți de viață. Tomi ar fi vrut să urle, deschise gura, dar nu putu scoate nici un sunet. Ar fi vrut să fugă, afară, acasă, oriunde, dar nici picioarele nu-l ascultau. Mîna cu care se masturbase cu o clipă mai devreme i se încleștă dureros pe mădularul ca o cîrpă, îl durea teribil, dar nu și-o putea desface. Stătu așa, cu ochii holbați, cu respirația tăiată, gura căscată și toți mușchii încordați de parcă ar fi fost din piatră. Mortul coborî din sicriu și se opri în fața lui. Era complet gol, avea pielea ca de ceară, era mort, cît se poate de mort, dar asta nu-l oprea să-și întindă mîinile spre el. Atunci picioarele lui Tomi încetară să-l mai susțină și căzu în genunchi. Simți o durere în piept, apoi îl învălui beznă.

Medicul legist stabili că murise de infarct, provocat de o sperietură. Ce l-a speriat sau de ce scosese cadavrul unui bărbat din sicriu nu reuși nimeni să explice.

*

Profanarea mormîntului fu descoperită de Pătru, văcarul satului. Țsta trecu cu ciurda pe lîngă cimitir și văzu mormanul de pămînt. De murit nu murise nimeni cît să se fi săpat o groapă, deși clopotul bătuse. O singură dată, dar nu pentru că ar fi tras cineva de funie, ci din cauză că cedase grinda care îl susținea și acesta se prăbușise, atinse o dată

scările pe la jumătatea turnului, apoi crăpase în două jumătăți perfecte când ajunsese jos. Accidentul ăsta nu explica însă apariția mormanului de pământ, așa că Pătru intră în cimitir să se uite mai de aproape. Ce văzu îl făcu să uite de vaci și să fugă pînă în sat.

După nici o oră locul era deja împînzit de polițiști. Găsiră urme de cizme de cauciuc, dar nu le era de nici un folos, nouă din zece țărani purtau astfel de cizme. Stabiliseră doar că profanatorii au fost cel puțin trei, că probabil toți erau bărbați și că ceva îi făcuse să plece în fugă. Nu găsiră nici un obiect și nici o amprentă care să le dea indicii în plus. Motivul acțiunii era evident, s-or fi pus țăranii pe citit aiurelile lui Stoker și erau în căutare de vampiri. Au mers anchetatorii din poartă în poartă și au întrebat din om în om dacă n-au văzut ceva însă degeaba. Ori chiar nu știau nimic, ori preferau să tacă. Ce să poți face în situația asta? Nu merge să iei omul cu forța și să-l pui să zică ce vrei tu să auzi pentru a găsi un vinovat. Vremurile alea trecuseră. Acum, de cînd e democrație, ori rezolvi într-adevăr cazul, ori raportezi că nu există suficiente indicii. Înainte puteai să mai și fabrici cîteva detalii care să te pună pe o pistă, după care ajungeai la vinovat. ăsta putea fi preotul, orice fost proprietar de terenuri dinainte de colectivizare, sau chiar un muncitor oarecare. Numai să nu fi avut pe cineva membru de partid. Îl arestai. La început se prefăcea ca nu înțelege despre ce-i vorba. Apoi trecea la negare. Încerca să prezinte martori care să confirme că la ora cutare, ziua cutare nu avea cum să fie cine știe unde și să facă cine știe ce. Era însă o soluție și la asta, era suficient să-i zici martorului că-l arestezi și pe el ca fiind complicele vinovatului, și imediat rețrăgea tot ce

spusese înainte și pleca fericit că-i lăsat în pace. După două-trei bătăi convingătoare vinovatul începea să-și aducă aminte, apoi se puneă și scria o declarație completă, dacă se încurca îl mai ajutai cu detalii și terminai anul cu toate cazurile rezolvate, felicitări, primă. Dar unde-s vremurile alea, dom'le?! Cum se mai termină toate cele bune... Acum ești obligat să te întorci cu coada între picioare și să scrii în acte că nu te-ai descurcat. Nu chiar cu vorbele astea, dar concluzia tot asta e. Așa că, în loc de primă, te alegi cu muștrare. După toate astea se mai și miră țăranu' că nu te grăbești să-l ajuți cînd te cheamă... Cu astfel de gînduri în cap se duse domnul plutonier înapoi la secție, își făcu o cafea și se postă în fața televizorului așteptînd să sune telefonul cu o nouă urgență. Cel care îl apelă nu vorbea de o urgență, ci de o țigancă. Din același sat blestemat unde țărani s-au visat viitori van Helsing. Informatorul zicea că țiganka asta se dusesse la fratele celui exhumat și-i spusese că satul lor este bîntuit de un moroi.

Se oferise bine'nțeleș să îndepărteze pericolul contra unei sume de bani însă cum țărani nu voiau să pună mîna de la mîna cîteva milioane, țiganka plecase lăsîndu-i cu necazul pe cap. Plutonierul se gîndi dacă are sens s-o caute și s-o aresteze. Poate ar reuși să scrie un scenariu potrivit căruia asta dezgropase mortul și se dusesse a doua zi să stoarcă bani de la țărani speriați. Era însă prea trasă de pîr povestea, nu ar fi ținut. Cum țărani nu i-au dat bani, degeaba ar fi arestat-o, asta ar fi negat tot și cu asta basta. Să-i ia dracu' pe toți, concluzionă în gînd, apoi își luă șapca din cuier și plecă spre casă.

La insistențele lui Imre, și cu permisiunea oficială primită de la domnul plutonier, părintele Gruia îl înmormîntă pe Laci pentru a doua oară. Se prefăcu că nu vede mîinile și picioarele mortului legate cu sîrmă, dar ținu neaparat ca țărușul să fie îndepărtat din spatele cadavrului. Culmea e că la a doua îngropăciune participaseră mult mai mulți decît la prima, veniseră acum și oamenii din satele învecinate, mînați de curiozitate. Cîteva zile s-a tot discutat subiectul, apoi spiritele s-au liniștit și viața a reintrat în făgașul ei normal.

Poate că incidentul ar fi rămas fără urmări, dacă nu scăpa cîinele părintelui Gruia din curte. Însă uneori soarta își alege instrumente atît de neașteptate, cum era pekinezul Tița. Acesta se strecură prin gard și vru să treacă strada, numai Dumnezeu știe de ce. Nimeri însă cel mai prost moment posibil, se apropia autobuzul și o alta mașină dădu să-l depășească. Tița trecu în fugă, șoferul care transporta pasageri o văzu și frîna, degeaba însă, celălalt nu avea cum s-o vadă, și cățeaua nimeri în calea mașinii. Bara de protecție din față îi lovi capul și o aruncă în șanț. Cînd o descoperi părintele, bietul animal deja își dăduse duhul. Nu voia să-și vadă copila plîngînd, așa că o duse pe Tița direct în grădină și o îngropă la rădăcina nucului.

A doua zi rămăsese fără grai cînd îi intră în curte Sandu, șchipătînd de un picior și aducînd cadavrul Tiței în mîină.

— Să mă ierți părinte, dar ți-am omorît cățeaua. M-o speriat ca dracu' azi noapte cînd am ieșit din casă să mă piș. Meream spre fundu' curții cînd a sărit javra la mine și zici că era turbată, de două ori am reușit să-i trag cîte un șut, dar

tot nu s-a lăsat. A treia oară m-a fentat și și-a înfipt colții în piciorul meu. Nici atunci nu am vrut s-o omor, deși mă durea ca dracu'. Am apucat-o de ceafă și am strîns doar cît să-mi dea drumul, dar și-a dat duhul. Oricum cred că era pe moarte, era rece deja cînd am pus mîna pe ea și trebuie să fi fost și turbată, altfel nu se poate.

Sandu îi întinse cadavrul, părintele însă dădu înapoi. Nu era deloc dornic să atingă mortăciunea, așa că își puse mîinile la spate. Vizitatorul crezu că părintele se supăraseră și de aia nu vorbea, așa că încercă să-l îmbuneze.

— Nu fi supărat, părinte, că îți iau eu altă cățea, exact ca asta. Oricum mă duc în oraș să-mi facă la spital un vaccin, mi-e frica să nu turbez și eu. Uite, ți-o și îngrop, numa' nu-mi purta pică.

Cu asta luă hîrlețul sprijinit de peretele grajdului și se duse cu cîinele în grădina lui Gruia. Acesta îl urmă. Cînd ajunseră lîngă trunchiul nukului, Sandu observă locul unde pamîntul fusese răscolit cu o zi înainte.

— Dacă o îngrop aici e bine?

Părintele dădu din cap. Urmele de pe pămînt îi vorbiră despre ceva ce răzbătuse la suprafață, despre ceva ce se întorsese din morți. Sandu păru să nu observe nimic, așa ca începu să sape. Se opri la 30-40 de centimetri și se pregăti să arunce hoitul în groapă cînd fu oprit de părinte.

— Sapă mai adînc, Sandule. Ezită cîteva secunde, apoi continuă: Nu vreau să se întoarcă iar.

Sandu crezu că nu auzise bine.

— Cum adică, să nu se întoarcă iar?

— Păi... poți să zici că am înnebunit, dar eu am îngropat-o ieri aici. O lovise mașina în fața porții, când am găsit-o era deja țeapănă, așa că...

— Părinte, tu râzi de mine?

— Nu, Sandule, nu-mi arde de rîs. Jur pe ce am mai sfînt că ieri căteaua a fost moartă și am îngropat-o.

Nu mai spuse nici unul dintre ei nici un cuvînt, îngropă cîteaua la aproape doi metri, apoi Sandu porni spre poartă. Aici se opri.

— Părinte, crezi că și Laci a ieșit singur din pămînt?

— Nu știi, fiule, ce să mai cred. Știu însă că sînt speriat din cale-afară și nu înțeleg de ce să-l fi întors cineva pe Laci pe spate pentru a-i înfige țarușul acolo unde i-a fost inima și nu știu nici ce sens ar avea să facă cineva scrijeliturile alea pe interiorul capacului sicriului. Nu știu, dar cred în Dumnezeu și mă rog la El să ne ajute.

*

După întîmplarea cu Tița, părintele îl vizită pe nea Ion. Acesta îi poveste fără rețineri tot ce văzuseră în cimitir, așa că-i poveste și părintele despre cătea. Cele două ciudățenii aveau o legătură, simțeau amîndoi asta, dar nu reușiră să-și dea seama care.

Așa că se deciseră să aștepte. Poate fenomenul avea să se repete, avînd mai multe date creșteau și șansele de a ajunge la o concluzie. Iar dacă nu se mai întîmpla nimic neobișnuit, cu atît mai bine.

Au așteptat o lună, apoi două, jumătate de an, apoi trecu anul și tot nimic. Indiferent cărui lucru se datorau inexplicabilele întâmplări, acestea încetară. Părintele renunță la intenția sa de a cere să fie asistat de un exorcist, iar nea Ion se luă cu muncile câmpului și își pierdu interesul față de paranormal. Imre ajunse în stadiul negării celor întâmplare, iar când Ionică îi aminti o dată în glumă sperietura ce-o trăseseră în cimitir, acesta îi răspunse că nu-și amintește să fi fost el vreodată noaptea printre morminte. În orice caz, lăsarea întunericului îl prindea mereu acasă, noaptea nu ieșea pentru nimic în lume și, indiferent cât i s-a revoltat soția, a trebuit să se obișnuiască să doarmă cu toate luminile aprinse.

S-au născut copii, au murit bătrâni și viața se derula înainte. Morții rămâneau morți.

Apoi, se întâmplă iar o ciudățenie. Se îmbătă Costache, clopotarul, se sfădi urît cu nevasta, apoi plecă de acasă. Dar în loc să se ducă, după vechiul obicei, în turnul bisericii și să mîngîie clopotul, de data asta porni spre cimitir. Îl găsiră abia a doua zi după-amiază, mort. Își scosese cureaua de la pantaloni și se spînzurase cu ea de creanga cea mai de jos a bradului. Primarul sună la poliție și anunță întâmplarea, iar plutonierul, cum nu uitase încă de frustrarea simțită, își puse în cap să dea o lecție țăranilor, să nu-și închipuie niște agricultori că el stă la cheremul lor. Așa că amîină pe a doua zi vizita la cimitir. A interzis categoric să dea jos cineva corpul, nu de alta, dar exista posibilitatea ca nea Costache să nu se fi sinucis, ci să fi fost omorît. Așa că rămăsese cadavrul să se legene pînă a doua zi. Asta n-ar fi fost o problemă, clopotarul era mort și nu avea nici un fel de obiecții. Dar

poate ar fi avut ceva de zis dacă ar fi auzit discuțiile din crîșma lui Sandu.

Aici clienții se împărțiseră în trei tabere. Unii îl criticau pe părintele Gruia că nu găsise pe altcineva să fie clopotar decît taman pe bețivul ăsta. Acum cînd murise, nu a fost cine să tragă clopotul. Alții criticau poliția, care, după ce că avusese de curînd un caz de profanare, acum îi lăsa cu spînzuratul atîrnînd în mijlocul cimitirului o noapte întregă. Asta-i nesimțire, domnilor! Ultimul grup, compus din cei aflați în cea mai avansată stare de ebrietate, o acuzau pe Corina, soția mortului. Unii chiar propuseră să se ducă la ea acasă și s-o bată, ca doar vede și chiorul că din cauza ei se spînzurase amărîtul. Cel mai vehement dintre ăștia era Mărin al lui Șchiopu. La fiecare zece-cinșpe minute striga cît îl ținea gura:

— Să merem, s-o tragem afară din casă și s-o futem.

Apoi îi cădea capul pe masă și ațipea. Cînd își venea cît de cît în simțiri mai lua o gură de votcă și făcea iar propunerea. Nu-l băga nimeni în seamă. Vorbeau toți, nu asculta nimeni. Apoi începură certurile. Deși cele trei tabere nu susțineau păreri contrare, totuși se aprinseră spiritele. Pînă la urmă își pierdu răbdarea Pinto, potcovarul, și dădu cu pumnul în masă. În liniștea care se lăsă pe moment se ridică în picioare și se postă în mijlocul crîșmei. Tocmai deschise gura pentru a vorbi, cînd Mărin își ridică iar capul și sări cu propunerea. Pinto nu era beat, așa că nu se enervă, ci zîmbi.

— Pe cine vrei să fuți, mă legumă?

Deși nu aștepta nici un răspuns, acesta veni din partea lui Mărin.

— Păi cum pe cine? Adică zici că pe cine? Se opri cîț să se scarpine în cap, apoi continuă: Nu’ș pe cine, dar n-ar fi rău...

În rîsul general se evaporară supărările, așa că îl ascultară cu altă dispoziție pe Pinto.

— Eu zic că asta nu-i treabă. Nu mă interesează ce-o să zică mîne umflatu’ ăla de milițian, dar eu zic să-l dăm jos pe Costache din ștreang. Cine vine cu mine?

Toți dădeau din cap, dar nici unul nu se oferi.

— Ce, n-aveți sînge în voi? Numa’ să dați din gură știți, ca muierile.

Atît le-a trebuit. Toate ca toate, dar să fie asemuiți unor femei, asta era ceva intolerabil. Așa că săriră în picioare și se porni fiecare să dovedească verbal că da, dom’le, el este bărbat adevărat. Discuții, tratative, încurajări și tachinări, apoi, pe la miezul nopții, avu Mărin o idee excelentă. Mortul nu trebuia să fie dat jos. Dar toți cei prezenți, dacă voiau să probeze cîț sînt de bărbați, puteau participa la o tombolă. Fiecare punea un milion, își scria numele pe un bilețel, apoi trăgeau la sorți. Cine cîștiga lua toți banii, dar trebuia să se ducă pînă în cimitir și să taie unghiile mortului.

Norocul pică pe Silviu al lui Olaru. Acesta dădu pe gît două păhărele de coniac, își scoase brișca din buzunar, îi verifică tășul, apoi porni către cimitir. Nu se mai întoarse. Îl găsi polițistul venit pentru constatare, la marginea cimitirului. Urmele vinete de pe gît dovedeau că fusese ucis,

cineva îl strînsese de gît pînă se sufocase, pe faţă avea patru zgîrieturi paralele, ca de la o mînă. În mijlocul cimitirului, Costache atîrna ca şi cu o zi înainte, numai că cineva îi tăiasse unghiile de la o mînă. La cealaltă mînă îi rămăseseră unghiile, de sub astea poliţiştii recoltară probe încercînd să identifice o eventuală persoană cu care s-ar fi luptat, în cazul în care fusese spînzurat. Cînd ieşiră rezultatele analizelor din laborator poliţiştii nu mai înţeleseseră nimic. Țesuturile de sub unghiile spînzuratului erau ale lui Silviu, cel găsit la marginea cimitirului. Mai exact din obrazul ăstuia. Numai că ăsta nu avea nici o rană cînd plecase din crîsmă, iar Costache era deja mort. Aşa că, indiferent cum întorceau lucrurile, nu bătea lungul cu latul. Detectivii întocmiră un raport întortocheat, îmbîrligat şi încovrigat, suficient cît să nu înţeleagă nici dracu' ce voiau să zică. Aşa că rămase şi acest caz nesoluţionat.

Părintele Gruia privea cu alţi ochi înţîmplările. El ştia deja că morţii pot ucide uneori, aşa că puse amănuntele cap la cap şi-i povesti lui nea Ion cum trebuie să se fi petrecut lucrurile.

— Eu cred că Silviu s-a dus în cimitir, pînă la Costache, i-a tăiat unghiile de la o mînă şi, în timp ce se ocupa cu asta, s-a trezit mortul la viaţă. Aşa că n-o apucat să se mai ocupe şi de aialaltă mînă. Costache, mort cum era, l-a sugrumat pe Silviu. În timp ce ăsta încerca să scape din strînsoarea spînzuratului, a fost zgîriat pe faţă. După ce a murit, Costache i-a dat drumul şi a încercat să se dea jos din copac. N-a reuşit. În schimb, s-a sculat Silviu din morţi şi a pornit spre sat, dar a ajuns numai pînă la marginea cimitirului cînd s-au ivit zorile...

— Dom' părinte, asta, așa, are logică, dar eu tot nu pricep nimic. De cînd am pățit treaba aia cu Laci au murit încă patru oameni în sat, dar nici unul nu s-a pornit să umble. După cum zici dumneata acum, într-o singură noapte s-au trezit doi. De ce ăștia s-au sculat și ăilalți nu?

— Or fi avut ei ceva special. Au avut parte de o moarte violentă, de o moarte grea.

— Păi și Mihai, ăla de l-a tăiat circularul, n-a murit destul de violent?

— Asta era un argument care invalida teoria părintelui despre morțile violente.

Ceva totuși era, trebuia să existe o legătură...

Se gîndiră multă vreme, inutil. Apoi, întrebîndu-se mai mult pe sine, părintele zise:

— Ce a fost aseară, a fost și în noaptea cînd Tița l-a atacat pe Sandu, și-n noaptea cînd l-ați dezgropat pe Laci?

— Întuneric, ce să fie... Adică, ia stai! Era mai întuneric decît altă dată. Lipsea luna de pe cer. Cum nu mi-am dat seama din prima?! Atunci cînd am auzit urletul din pămînt era Lună Nouă, cînd l-am dezgropat pe Laci după vreo două nopți și ăsta a dat să se ridice, a înțepenit în clipa în care l-au atins primele raze ale lunii. Aseară a fost tot Lună Nouă...

Rumegară îndelung situația, apoi părintele trase concluzia.

— Asta înseamnă că trebuie să avem grijă să nu avem nici un mort în sat cînd lipsește luna de pe cerul nopții.

Deși înțelegerea dintre părintele Gruia și nea Ion era aceea de a păstra tăcerea în privința concluziilor la care ajunseseră, asta pentru a nu fi considerați nebuni de unii și a nu provoca panică celorlalți, totuși pe la începutul iernii tot satul vuia despre fantome, moroi, strigoi și alte asemenea creaturi, aparținând marii familii a celor aflați dincolo de normal. Au fost și câțiva care să rîdă, dar majoritatea începură să aibă experiențe neobișnuite.

Auzeau tot felul de sunete, apoi reușeau să și vadă, de regulă exact creatura de care se temeau mai mult. Fiind superstițioși, purtînd fiecare în subconștient învățăturile primite încă din tinerețe despre iad și diavoli, era suficient un mic sunet în liniștea nopții, restul făcea teama și tendința creierului de a halucina despre monștri. Așa că au apărut schimbări majore în viața satului, noaptea se baricada fiecare, iar la crîsmă discuțiile nu se mai învîrteau în jurul subiectelor obișnuite, ci seară de seară fiecare își povestea noile pățanii. Majoritatea considerau ca este un act de curaj să fi avut parte de ceva groaznic și să fi făcut față, așa că toți aveau ce povesti. Au apărut cele mai năstrușnice aventuri. Incredibil cum erau majoritatea, nu au fost contestate de nimeni, era o înțelegere tacită între ei, ca între vînători și pescari cînd vorbesc despre propriile reușite.

Așa că Mărin al lui Șchiopu' a fost luat din patul său într-o noapte, pe la două, de o șoaptă. "Băi fraților" - povestea el - "aș fi jurat ca se aude din găleata cu apă vocea. Așa că mi-am făcut cruce cu limba în cerul gurii și m-am apropiat. Cînd mă uit... nimic în găleată. Dar se auzea vocea

În continuare. Am stat și am ciulit urechea. Zicea: Hai, Mărine, că te aștept! Mi-o înghețat cuvîntul în gură, fraților. Vocea era a lui soacră-mea, aia de-o murit acum treizeci de ani. Știți că vorbea mai croncănit bătrîna, așa că nici o șansă să fie vorba de o confuzie. Rușine sau nu, eu așa mă speriasem de am trezit-o pe Ioana. Asta s-a dat jos din pat și a bombănit că iar îs băut. A stat și a ascultat o vreme, dar n-a auzit nimic. Atunci nu mai auzeam nici eu. Așa ca ne-am culcat la loc. Ce să pot adormi? Nici gînd. Cum a început iar să sforăie Ioana mea, știți ca are problema aia de-i zîse doftoru' că-i baze... nu știu cum, am auzit iar vocea. Acum mă striga din fața casei. Da' tare mă striga. M-am dat iar jos să văd cine-i. Am tras numa' pantalonii pe mine și am ieșit în fața casei. Nu se vedea nimeni, dar vocea mă chema în fața porții. Era un frig de crăpau pietrele, așa ca mi-am luat haina din cui, mi-am tras și bocancii, așa direct pe picior, fără șosete, și am ieșit în fața porții. Nu știu cum se făcea, dar nu-mi mai era frică. Așa că m-am pornit după voce. Între timp s-a mutat undeva la capătul satului. Cînd am ajuns acolo, s-a mutat peste gard, taman în cimitir. Nu-i a bună, mi-am zis eu în gînd, dar m-a pus dracu să sar gardu'. M-am tot dus pînă am ajuns în vîrful dealului, acolo unde l-au dezgropat pe Laci. Mi-au rămas urmele în zăpadă, așa că poate verifica oricine.

Cînd am ajuns chiar în vîrf, am stat și am tot ciulit urechile. Era liniște. Bine că s-a potolit, mi-am zis eu în gînd și am dat să plec spre casă. Atunci m-a strigat iar. Am stat și am ascultat. Păi, ce credeți, fraților? Se auzea vocea tocmai din celălalt hotar. De lîngă păduricea aia unde-i cimitirul vechi, ăla abandonat. No, mie cu asta mi-a ajuns. Așa că am

slobozit o înjurătură despre altar, biserică, cruce și Dumnezeu, aș fi zis și de evanghelie, așa, să fie în ordine alfabetică, dar m-a luat ceva pe sus și m-a trîntit cu capul de crucea lu' Laci. Mi-o dat sîngele pe nas, așa că nu era de înjurat încă o dată. Am tulit-o la fugă. Cînd să intru în sat, am văzut niște urme în zăpadă. Urme de capră, dar numai de la două copite. N-am stat eu să mă întreb ce și cum, ci m-am pornit după ele, convins că a scăpat capra cuiva pe afară. La un moment dat am văzut-o. Dar m-a văzut și ea. Am încercat s-o prind, dar ea se tot ferea. M-am pus pe urmărit, pînă am observat că, încetul cu încetul, vrea să mă ducă înapoi către cimitir. Tot încolo se ținea, așa că gata, fraților, m-am decis s-o las în pace, a cui o fi n-avea decît s-o caute. Dar am uitat ce pățisem mai devreme și am înjurat iar. No, de data asta n-am fost trîntit, deși cred că ar fi fost mai bine. Capra s-a ridicat în două picioare și atunci am văzut că nu era deloc capră. Era dracu' gol, măi. Picioarele de dinapoi aveau copite. Avea niște coarne lungi și încîrligate, era înalt de mai bine de doi metri, ochii îi luminau de ziceai că-s lanterne și a pornit direct spre mine. Am încercat să fug, dar picioarele nu mă ascultau.

Fugeam eu cît puteam, dar mă mișcam parcă în reluare. Mă rugam în gînd să iasă cineva din casă, dar dormea toată lumea. Ăla continua să vină și știam c-o să mă înhațe imediat. Așa că am sărit gardul la Sasu'. Pînă la următoarea poartă nu mai apucam să ajung. De cum am picat în curte, mi-am amintit de cîinele lui Hans, știți că Sasu' are rottweileru' ăla mare. Oricum preferam să mă rupă ăla decît să mă prindă dracu', așa că am rămas locului. M-am tot uitat, dar nu vedeam nicăieri cîinele, așa că m-am dus la ușă.

Mi-a deschis Sasu' cu ochii cîrpiți de somn, dar cînd m-a văzut plin de sînge mi-a dat drumul în casă. Așa am scăpat eu de drac, altfel nu vă mai povesteam acum.”

După astfel de povești erau deja toți dispuși să creadă orice, așa că povești și Gheorghe al lu' Cătană că a dat în pivniță peste Costache, clopotarul, și că ăsta i-a cerut de băut. El i-a și dat, dar ăla nu putea înghiți că avea încă ștreangul din cureaua la gît și-l strîngea...

Nimeni nu s-a mirat nici cînd, la două zile de cînd murise tanti Lena, seara pe la nouă, a intrat în crîsmă un străin. Era alb la față și se bîlbîia. L-au întrebat ce pățise și ăsta cu chiu cu vai le-a povestit.

Omul era șofer pe camion și făcuse o pană tocmai la intrarea în sat, lîngă cimitir. A tras pe dreapta și s-a chinuit să schimbe roata. A și reușit s-o dea jos, dar, avînd mîinile înghețate, nu nimerea nici să potrivească peste șuruburi roata de rezervă. La un moment dat s-a lovit și s-a enervat. A trîntit roata în șanț și a văzut că se afla la marginea cimitirului, așa că a strigat către morminte:

— Fir-ați voi să fiți, sînteți cu grămada, dar nu veniți nici unu' să mă ajutați.

Nu se aștepta să-i răspundă cineva, dar o voce din cimitir a zis:

— Cum să nu, venim noi, numa' să zici cîți.

Așa s-a speriat camionagiul, încît a fugit pe uliță pînă a văzut luminile de la crîsmă.

Oamenii de aici s-au pus pe rîs, acum nu mai era vorba de nici o fantomă, așa că s-au dus cu șoferul și l-au lămurit.

Cum era frig și pămîntul înghețase, cei doi gropari nu reușiseră să termine de săpat groapa pentru tanti Lena și continuaseră să sape și pe întuneric. Nu se putea aștepta, a doua zi era înmormîntarea. Așa că dădeau la lopată cînd l-au auzit pe șofer și unul s-a gîndit să-i răspundă.

Asta ar fi fost o întîmplare lipsită de importanță dacă nu ar fi ajuns la urechile plutonierului. Cînd auzi povestea camionagiului, acesta ajunsese la concluzia că niciodată nu s-a întîmplat ceva ieșit din comun în satul ăla, ci că au țărani chef de farse. Așa că ignoră apelul de urgență al primarului cînd acesta bîguia disperat despre mortul care se plimba pe ulița satului în miez de noapte.

De data asta, cel care dăduse ortul popii a fost Sile, al lui nea Grigore, măcelarul. Bărbatul de numai 35 de ani plecase din sat, lucra în mină și acolo s-a întîmplat să-și găsească sfîrșitul. I-au anunțat părinții, i-au făcut autopsia, apoi au permis să fie luat corpul. Era un fiu al satului, așa că se cuvenea să fie înmormîntat între strămoșii lui. Părinții îndurerați au anunțat neamurile șiăștia s-au strîns. A trecut și nea Ion pe acolo și a încercat să lege mortul de catafalc, explicînd ceva legat de Luna Nouă, însă nimeni nu l-a ascultat. A fost scos din casă cu forța, așa că s-a supărat și a plecat. A venit la rînd părintele Gruia și a încercat să-l convingă pe nea Grigore să lege măcar mîinile și picioarele mortului, dar nici el n-a avut succes.

Ziua a trecut fără incidente, părea să treacă și noaptea la fel. Pe la ora 9 copiii au fost trimiși la culcare, toți într-o singură încăpere, bărbații jucau cărți stînd la masă, iar femeile, cum terminaseră cu organizarea și cu gătitul, stăteau de povești pe lîngă bărbații lor. Pe la miezul nopții o verișoară a lui Sile a observat că acesta nu are pantofii curățați, așa că a propus ca cineva care nu se teme de mort să se ocupe de problema asta. Nea Grigore a zis că-i vorba de copilul său, așa că nici gînd să aibă motiv de temeri. Intră în camera neîncălzită, unde era mortul întins. Îl descălță și se apucă să-i dea pantofii cu cremă. Intrară și ceilalți, iar mama lui Sile, tanti Florica se puse iar pe bocit.

— Copilul meu frumos, de ce te-a luat Dumnezeu? Mai bine mă lua pe mine că sînt bătrînă! Ce am păcătuț eu, Doamne, să trebuiască să trăiesc asta? Să moară copilul meu, cuminte. La locul lui, muncitor și ascultător, de ce mi l-ai luat, Doamne?

Vărsînd lacrimi din plin, se aplecă peste mort și dădu să-l sărute pe frunte. Neamurile erau toate în jur și se foiau neliniștite. Ar fi vrut să o poata consola cu ceva, dar ce-i poți spune unei mame care și-a pierdut copilul?

În clipa în care buzele mamei atinseră fruntea mortului, mîna acestuia se însufleți. Se întinse și o cuprinse pe bătrînă pe după gît. Femeia se zbătea să scape din îmbrățișarea asta, deși era vorba de copilul ei se speriasă îndeajuns cît să nu aibă voce nici să strige. Strigară în schimb neamurile și se îngrămădiră aproape toți către ușă. Doar nea Grigore și Costel, un văr a lui Sile, rămaseră pe loc. Încercară chiar să o elibereze pe tanti Florica din brațele mortului însă acesta parcă ar fi avut cabluri de oțel în loc de mușchi. Apoi

Sile deschise gura și, așa mort cum era și puțind a formol, își mușcă mama de față. Îi smulse o bucată de carne din obraji și buza de jos, lăsându-i dinții la vedere.

Tanti Florica urla cît o ținea gura, de groază și de durere, se zbătea să scape, dar brațele mortului continuau s-o țină. Costel o smucea de haine pe bătrîna în timp ce nea Grigore fugise în cealaltă cameră să caute cuțitul cu care tăia porcii. Îl găsi pînă la urmă în sertarul cu tacîmurile și se întoarse tocmai la timp să-și vadă copilul mort căscînd gura din nou. Înainte să fi apucat să facă vreun gest, acesta mușcă și a doua oară, de data asta nimerind gîtul bătrînei. Brusc urletul ei se transformă într-un gîlgîit și mortul îi dădu drumul. Din rana enormă de la gît sîngele țîșnea în toate părțile și Costel știa că nu mai poate fi ajutată. Încercă s-o țină o clipă, apoi îi dădu drumul să cadă la picioarele catafalcului cînd își dădu seama că mîinile mortului bîjbîie căutînd să-l apuce pe el. Se trase înapoi către ușă, în timp ce nea Grigore sări și înfipse cuțitul în pieptul mortului, acolo unde trebuie să-i fi fost inima. Sile înțepeni pentru o clipă cînd lama îi pătrunse în carne, apoi își apucă tatăl de mîna. Se ridică de pe catafalc și, stînd în fund, smulse din umăr mîna ce încă ținea cuțitul. Pentru Costel toate astea deveniră brusc mai mult decît putea suporta și căzu ca un sac în pragul ușii. Neamurile alergaseră urlînd afară din casă, nimeni nu se gîndise să se ocupe de copii, așa că ăștia continuau să doarmă. Dacă a fost careva deranjat de urlete se întorsese pe partea cealaltă și continuase să viseze.

După zece minute singurul viu din casă era Costel, leșinat și acesta. Nea Grigore muri și el din cauza hemoragiei și a șocului, tanti Florica la fel. Sile continua să stea în fund și

ținea încă în mână brațul smuls. Parcă voia să se odihnească puțin, înainte de a-și continua treaba. Apoi se dădu jos de pe catafalc, călcă peste corpul lui Costel, traversă următoarea încăpere. Se opri ezitând între cele două uși, apoi o alese pe cea care ducea afară. Dacă ar fi văzut scena, părinții copiilor ar fi răsuflat ușurați. Erau însă împrăștiați deja prin tot satul și se ascundeau care pe unde putea. Unii au fost primiți în casele sătenilor, alții nici măcar n-au încercat să meargă la ușa cuiva, s-au ascuns în șuri, în grajduri și au fost și doi care să plece în fugă din sat, decizi să nu se oprească decît ajunși acasă.

Sile mergea pe mijlocul uliței, cu capul ridicat și cu privirea moartă ațintită înainte. Primarul îl pîndea de după perdele, alertat de urletele care se auziseră în noapte. Când văzu mortul puse mîna pe telefon și sună la secție cerînd ajutor imediat. Plutonierul se mulțumi să rîdă de el și să-i închidă telefonul în nas. A sunat iar, dar era ocupat. Probabil că plutonierul nu așezase receptorul în furcă, ci-l pusese alături pentru a nu fi deranjat de la filmul de seară. Așa că primarul se întoarse la geam. Spera să nu fie observat de Sile însă brusc, soția lui, curioasă și ea, coborî de la etaj și aprinse lumina. Mortul se întoarse spre casa lor. Stătu o clipă privind la primarul ale cărui picioare prinseseră rădăcini în fața geamului, apoi aruncă brațul lui nea Grigore și spulberă sticla. Aceasta îl tăie pe primar în trei locuri, dar el nu păru să observe, continua să stea cu gura căscată și cu ochii holbați. Mortul nu mai avea treabă cu el și ăsta i-a fost norocul, altfel ar fi putut face orice voia cu el.

Sile însă căuta pe altcineva. Se duse pînă aproape de mijlocul satului, la casa lui Sandu, chiar lînga crîșma aflată

tot în proprietatea ăstuia. Ultimii clienți încercau să plece spre casă urmînd cele șapte cărări, nu ale iluminării, ci ale unei beții crunte, însă se trezirea din beție cînd îl văzură pe mort. Se întoarseră de pe scări, închiseră ușa în urma lor, apoi se îngrămădiră toți în spatele barului, în frunte cu Sandu care făcuse pe barmanul în seara respectivă. După zece minute auziră primul țipăt. Bețivii se uitară unul la altul, apoi se uitară la Sandu. Acesta era alb la față și-i întrebă dacă li s-a părut și lor că se sunetul auzise din casa lui. Țștia nu fură în stare să spună decît că auziseră țipătul. Crîșmarul stătu pe gînduri, apoi zîmbi.

— Nu avea cum să se audă de la noi. Copiii s-au culcat, soția la fel. Ușa metalică am încuiat-o cînd am plecat înapoi și la geamuri am zăbrele, așa că la mine nu intră nici vîntul fără acordul meu...

Sandu se înșela însă. Cînd Sile sărise peste poartă, soția crîșmarului se trezi. Auzind pași pe trotuarul din fața casei, crezu că cel care se apropia era Sandu. Așa că deschise ușa. Nu apucă să mai schițeze nici un gest cînd fu luată de gît și tîrîtă în mijlocul bucătăriei. Mortul o dădu de-a berbeleacul prin încăpere, așa că răsturnă masa, smulse uscătorul de vase plin și se lovi cu capul de marginea de sus a aragazului. Masa își pierdu două picioare, celalte două rămaseră îndreptate în sus, ca două degete întinse a avertisment. Femeia încerca să se ridice în picioare cînd fu apucată de păr. Sile o smuci și o dădu iar cu capul de aragaz pînă se lăsă moale. Nu leșinase, dar ajunsese ca o cîrpă, nu mai avea putere să se împotrivească. Atunci mortul o săltă de jos, o duse în mijlocul încăperii și o trînti peste piciorul mesei. Cînd bucata de lemn îi pătrunse în carne și-i sfredeli

măruntaiele ea urlă ca un animal. Se smuci încercînd să scape de durerea ce-o ardea ca un foc însă fu ținută pe loc de mîinile reci ale mortului pînă nu mai fu în stare să miște. Atunci o prinse de gît și o trase pe spate pînă ce piciorul mesei pîrîi și se rupse în ea. O lăsă acolo cu sîngele amestecîndu-i-se cu urină și fecale. Cei trei copii, care se treziseră încă de la sunetul vaselor sparte, stăteau la capătul scărilor ce duceau la parter. Cei doi mai mari țipau, cel mic tăcea. El nu înțelesese ce se întîmplase, avea numai cinci ani și era retardat după părerea psihiatrilor. Așa că rămăsese locului și, cînd mortul urcă la etaj, trecu pe lîngă el și-i smulse pe frații lui dintre gratiile geamului deschis. Cei doi copii încercaseră să se strecoare printre barele de fier, dar nu încăpuseră. Unul reușise să-și scoată capul printre două bare groase și fusese decapitat cînd corpul îi fusese smuls din loc. Celălalt sfîrșise sugrumat înainte de a fi dat cu capul de pereți pînă îi rămăseseră creierii întinși pe tapet.

După un timp se lăsă liniștea. Cei din crîșmă își adunară curajul și ieșiră din spatele barului. În grupuri de cîte doi porniră spre casele lor, pe cînd Sandu rămase să dea cu mătura, apoi să închidă și să plece și el acasă. Cînd ajunse la ușa de la intrare și o găsi deschisă se alarmă. Făcu cale întoarsă și se duse pînă la stiva de lemne pentru a lua toporul. Se înarmase însă inutil. Ceea ce văzu în casă îl determină să iasă afară și să se spînzure de o grindă a grajdului.

*

A doua zi, cînd sătenii au pornit să estimeze toate stricăciunile, toate pagubele și, mai ales, numărul celor morți, au rămas îngroziți de ce-i aștepta la casa lui Sandu. În afară de faptul că el atîrna în ștreang, soția îi fusese trasă în țeapă mai ceva decît se practica în evul mediu, iar doi dintre copii îi fuseseră uciși. Pe al treilea l-au găsit făcînd ceva inexplicabil. Deși nu fusese dat la școală fiind prea mic și nici nu-și bătuse nimeni capul să-l învețe să scrie considerînd că ar fi inutilă încercarea cu un retardat, acesta scria. Folosind sîngele mamei lui și al celor doi frați umpluse toți pereții cu o înscripție care furniza un răspuns la o întrebare nepusă de țărani. Peste tot scria: "Sandu m-a omorît pentru vie. Marton".

Poliția a făcut anchetă, i-a interogat pe toți, apoi i-a trimis la casele lor pe cei care vorbeau despre un mort care s-a pornit să umble, dar i-a oprit pe cei care spuneau că Sandu a fost un om violent și pe bătrîna care declarase că îl auzise cînd se certa cu soția. Așa că s-a găsit vinovatul responsabil de toate cele: Sandu. Acesta înnebunise, avea ceva de împărțit cu Sile și, cum nu se mai putea răzbuna altfel, a vrut să-și bată joc de cadavru. Părinții mortului s-au împotrivit, așa că i-a ucis, apoi și-a omorît soția, copiii și s-a sinucis. Caz rezolvat.

Tăranii și-au rezolvat și ei problema, dar în felul lor. Cînd a trecut prin satul lor țiganka bătrîna care spunea că poate să oprească moroiul să mai bîntuie, au făcut un tîrg cu aceasta. Au lăsat-o să ia copilul retardat al lui Sandu contra promisiunii că va liniști spiritul răzbunător. Ea spunea că trebuie să sacrifice un suflet nevinovat, pentru ca acesta să arate calea spre lumea de dincolo celui mort și rămas în

lume. Pentru asta a cerut și un ied, l-a primit, și bătrîna s-a ținut de cuvînt.

După aproape treizeci de ani, cînd a murit cineva din sat și groparii s-au apucat de săpat, au găsit corpul unui copil de aproximativ 5-6 ani. Anchetatorii au stabilit că acesta a fost îngropat de viu însă nu au reușit să identifice nici cadavrul, nici făptașul. Sătenii nu s-au arătat dornici să ajute la dezlegarea misterului.